

РЕШЕНИЕ

№ 1106

гр. София, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-А СЪСТАВ, в публично заседание на пети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Йоана М. Генжова
Виктория Мингова

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разгледа докладваното от Йоана М. Генжова Въззивно гражданско дело № 20221100511144 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение №8615/27.07.2022г., постановено по гр.д. №46499/2021г. по описа на СРС, 68 състав, са отхвърлени изцяло като неоснователни предявените от „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД против Н. Ц. С. обективно съединени установителни искове по чл. 422 ГПК във връзка с чл.415,ал.1 ГПК във връзка с чл.79,ал.1, предл.1 ЗЗД във връзка с чл.150 ЗЕ и по чл.86,ал.1 ЗЗД за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумите: 170,97 лв., представляващи 1/2 част от стойността на доставена, но неизплатена топлинна енергия за стопански нужди за топлоснабден имот, находящ се в гр. София, район „Красно село”, ул. ****, магазин № 2, с абонатен № 361640, през периода от 01.11.2018г. до 30.04.2020г.; 24,59 лв., представляващи 1/2 част от мораторната лихва върху цената на топлоенергията за периода от 31.12.2018г. до 23.03.2021г.; 15,98 лв., представляващи 1/2 част от цената на услугата „дялово разпределение” за същия имот през периода от 01.05.2018г. до 29.02.2020г., и 2,71 лв., представляващи 1/2 част от мораторната лихва върху цената на услугата „дялово разпределение” за периода от 01.07.2018г. до 23.03.2021г., заедно със законната лихва върху двете главници от датата на

предявяване на заявлението по чл.410 ГПК – 31.03.2021г., за които е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. №18490/2021г. по описа на СРС, 68 състав. Отхвърлени са изцяло като неоснователни предявените от „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ“ ЕАД против Т. Б. С. обективно съединени установителни искове по чл. 422 ГПК във връзка с чл.415,ал.1 ГПК във връзка с чл.79,ал.1, предл.1 ЗЗД във връзка с чл.150 ЗЕ и по чл.86,ал.1 ЗЗД за установяване със сила на присъдено нещо, че ответникът дължи на ищеца сумите: 170,97 лв., представляващи 1/2 част от стойността на доставена, но неизплатена топлинна енергия за стопански нужди за топлоснабден имот, находящ се в гр. София, район „Красно село”, ул. ****, магазин № 2, с абонатен № 361640, през периода от 01.11.2018г. до 30.04.2020г.; 24,59 лв., представляващи 1/2 част от мораторната лихва върху цената на топлоенергията за периода от 31.12.2018г. до 23.03.2021г.; 15,98 лв., представляващи 1/2 част от цената на услугата „дялово разпределение” за същия имот през периода от 01.05.2018г. до 29.02.2020г., и 2,71 лв., представляващи 1/2 част от мораторната лихва върху цената на услугата „дялово разпределение” за периода от 01.07.2018г. до 23.03.2021г., заедно със законната лихва върху двете главници от датата на предявяване на заявлението по чл.410 ГПК – 31.03.2021г., за които е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. №18490/2021г. по описа на СРС, 68 състав. Оставено е без уважение искането по чл.38,ал.2 от ЗА във връзка с чл.78,ал.3 от ГПК на адвокат Н. К. за присъждане на адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на всеки от ответниците в производството в размер на по 300 лева, или общо 600 лева. Решението е постановено при участието на привлечено от ищеца трето лице – помагач „Техем сървисис“ ЕООД.

Постъпила е въззивна жалба срещу решението от „Топлофикация София“ ЕАД, чрез пълномощника юрисконсулт А.Т., като се излагат оплаквания, че същото е незаконосъобразно, тъй като противоречи на материалните разпоредби. От приетата по делото СТЕ се установявало, че няма щрангове на отоплителната инсталация в СЕС и радиаторите са демонтирани. Нямало потребление на топлинна енергия за отопление на имота, а топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия, отдадена от сградна инсталация. В сградата на ул. **** имало изградена хоризонтална инсталация и поради това нямало вертикално преминаващи щрангове върху имотите. Не било установено по делото, че магазин №2 се намира извън сградата на блока. Счита, че Наредба №16-334 от 06.04.2007г. за топлоснабдяването е приложима независимо, че претенцията е на извъндоговорно основание. Въпреки, че била отправена покана от дружеството до

ответниците за сключване на договор за продажба на топлинна енергия, такъв не бил сключен поради което ответниците се обогатили неоснователно до размера на обедняването. Поради изложеното моли решението да бъде отменено изцяло и да бъде постановено друго, с което предявените искове да бъдат уважени.

В законоустановения срок е постъпил писмен отговор на жалбата от насрещната страна Т. Б. С. и Н. Ц. С., чрез пълномощника адв. Н. К., с който се изразява становище за неоснователност на жалбата и се прави искане за потвърждаване на обжалваното решение. Ищецът не доказал качеството на ответниците на потребители на топлинна енергия. Ответниците не са се обогатили, тъй като не са получили никаква стока или услуга.

Третото лице – помагач „Техем Сървисис“ ЕООД не е изразило становище по жалбата.

Подадена е и частна жалба от адв. Н. К., пълномощник на ответниците Н. Ц. С. и Т. Б. С., срещу определение №22942/07.09.2022г., постановено по реда на чл.248 от ГПК. Поддържа се, че ответниците не следва да доказват по делото, че са материално затруднени лица с оглед сключване на договор за правна защита и съдействие в хипотезата на чл.38, ал.1, т.2 от ЗА, като преценката за това била на адвоката. Поради това моли да бъде отменено обжалваното определение и да □ бъде присъдено адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на ответниците в размер на по 300 лева за всеки от тях.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства и становищата на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Въззивната жалба е подадена в срок, от легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, и е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Постановеното решение е валидно и допустимо.

Първоинстанционният съд е сезиран с предявени от „Топлофикация София“ ЕАД срещу Н. Ц. С. и Т. Б. С. положителни установителни искове с правно

основание чл.415, ал.1 във вр. с чл.124, ал.1 от ГПК във вр. с чл.59 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД за установяване дължимостта на вземанията, за които е издадена заповед за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. №18490/2021г. на СРС, 68 състав.

Въззивната инстанция констатира, че в диспозитива на първоинстанционното решение е допусната очевидна фактическа грешка относно отразената правна квалификация на предявените иски, като в мотивите на решението е посочена правилната правна квалификация на исковете за главници, а именно – чл.59 от ЗЗД, а в диспозитива на решението е посочена правна квалификация – чл.79, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.150 от ЗЕ, поради което след връщане на делото първоинстанционният съд следва да извърши преценка относно наличието на предпоставките за извършване на процедура по чл.247 от ГПК.

Съставът на чл.59, ал.1 от ЗЗД включва обедняване на едно лице, обогатяване на друго, наличие на връзка между обогатяването и обедняването и липса на валидно основание за това имуществено разместване в отношенията между субектите. Тежестта за доказване на посочените факти е за ищеца.

В настоящия случай в тежест на ищеца е да докаже, че е доставил топлинна енергия в твърдените количества и на посочената стойност, с която ответникът се обогатил, тъй като е ползвал доставената топлинна енергия в процесния имот и за процесния период. При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил задължението си към ищеца.

Съгласно разпоредбите на § 1, т. 43 от ДР на ЗЕ /приложима редакция до 17.07.2012 г./ и § 1, т. 33а от ДР на ЗЕ /в сила от 17.07.2012 г./ потребител на енергия или природен газ за стопански нужди, респ. небитов клиент, е физическо или юридическо лице, което купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за небитови нужди, като продажбата на топлинна енергия за стопански нужди се извършва въз основа на писмен договор при общи условия, сключен между топлопреносното предприятие и потребителя – арг. чл. 149, ал. 1, т. 3 ЗЕ.

В настоящия случай претенцията на ищеца се основава на твърденията за липса на сключен писмен договор между страните и наличието на неоснователно обогатяване от ответниците. Не се спори, че между страните не е сключен договор за продажба на топлинна енергия. Установява се от събраните по делото

доказателства (нотариален акт за дарение на недвижим имот №177, том IV, рег. №11146, дело №692/2016г. по описа на нотариус М.К. с район на действие СРС), че в полза на ответниците е учредено вещно право на ползване на процесния топлоснабден имот – магазин №2, намиращ се в жилищна сграда с адрес гр. София, ул. ****.

За да бъде уважен предявеният иск с правна квалификация чл.59 от ЗЗД ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване, че ответниците са ползвали имота през процесния период, респ. доставената в него топлинна енергия, като по този начин същите са се обогатили чрез спестяване на разходи, които е следвало да направят за заплащане на цената на доставената от ищеца топлинна енергия, а последният се е обеднил, тъй като не е получил цената на доставената топлинна енергия т.е. да е налице обогатяване без основание за чужда сметка, като обогатяването на ответника и обедняването на ищеца да произтичат от един и същи факт. В случая от кредитираното заключение на съдебно-техническата експертиза се установява, че в процесния имот няма щрангове на отоплителната инсталация в СЕС, а радиаторите са демонтирани. Вещното лице е направило извод, че няма потребление на топлинна енергия за отопление на имота, а само топлинна енергия за отопление на общите части, респективно топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация. Поради това и доколкото е установено по делото, че през процесния магазин не преминават хоризонтални или вертикални щрангове, които да са свързани с топлопреносната мрежа на „Топлофикация София“ ЕАД, съдът приема, че не е установено по делото да е доставяна и ползвана в процесния имот топлинна енергия за отопление или топла вода, поради което не е налице обогатяване на ответника със спестяване на разходите за цената на ползвана топлинна енергия. Претендираната от ищеца сума в настоящото производство е начислена за сградна инсталация по реда на Наредба 16-334 за топлоснабдяването, която е неприложима в настоящия случай, доколкото претенцията на ищеца е на извъндоговорно основание.

Предвид извода за неоснователност на претенцията с правна квалификация чл.59 от ЗЗД, неоснователна се явява и акцесорната претенция за лихви за забава по чл.86, ал.1 от ЗЗД.

Неоснователни се явяват и претенциите на ищцовото дружество за такса за извършена услуга дялово разпределение и мораторна лихва за забавено плащане на същата, тъй като задължението за заплащането на такава такса на ищцовото дружество произтича от общите условия, които в случая не са приложими, доколкото не е сключен между страните писмен договор при общи условия. На

следващо място услугата дялово разпределение не се извършва от ищцовото дружество, поради което не може да се приеме, че ответникът се е обогатил за сметка на дружеството чрез спестяване на разходите за заплащане на тази такса.

Поради съвпадане на крайния извод на двете съдебни инстанции първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено на основание чл.271, ал.1 от ГПК.

По разноските:

При този изход на спора на пълномощника на въззиваемите адв. Н. К. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение за предоставената им за въззивното производство безплатна правна помощ в размер на общо 400 лева, независимо от обстоятелството, че е осъществено процесуално представителство на двама ответници, доколкото предявените срещу тях искове не налагат отделна защита.

По частната жалба:

Според чл.38, ал.2 от ЗА в случаите по ал.1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал.2 и осъжда другата страна да го заплати.

Съобразно трайната практика на ВКС за уважаване на искането по чл.38, ал.2 ЗА е достатъчно по делото да е била осъществена правна помощ без данни за договорен в тежест на доверителя размер на възнаграждението по чл.36, ал.2 ЗА; заявление, че предоставената правна помощ е договорена като безвъзмездна и липса на данни, които да го опровергават; отговорност на насрещната страна за разноски съобразно правилата на чл.78 ГПК. В случая са налице предпоставките на цитираната разпоредба за присъждане на адвокатско възнаграждение в полза на адв. Н. К., тъй като с представените договори за правна защита и съдействие, сключени между ответниците и процесуалния им представител, е уговорена безплатна правна помощ на материално затруднено лице, и предявените искове са отхвърлени. В случая липсва оспорване от насрещната страна на посоченото в договора за правна защита и съдействие основание за предоставяне на безплатна правна помощ, както и не са ангажирани от ищеца доказателства, които да го опровергават.

По изложените съображения обжалваното определение се явява неправилно, и следва да бъде отменено, а в полза на адв. К. следва да бъдат

присъдени разноски за процесуално представителство в размер на 300 лева, определени съгласно Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, независимо, че е осъществено процесуално представителство на двама ответници, доколкото предявените срещу тях искове не налагат отделна защита.

По изложените мотиви, Софийски градски съд, ГО, IV-А въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №8615/27.07.2022г., постановено по гр.д. №46499/2021г. по описа на СРС, 68 състав.

ОСЪЖДА на основание чл.38, ал.2 от ЗА „Топлофикация София“ ЕАД да заплати на адв. Н. К. сумата от 400 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на въззиваемите страни Т. Б. С. и Н. Ц. С. за въззивното производство.

ОТМЕНЯ определение №22942/07.09.2022г., постановено по гр.д. №46499/2021г. по описа на СРС, 68 състав, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗМЕНЯ решение №8615/27.07.2022г., постановено по гр.д. №46499/2021г. по описа на СРС, 68 състав, в частта за разноските, както следва:

ОСЪЖДА на основание чл.38, ал.2 от ЗА „Топлофикация София“ ЕАД да заплати на адв. Н. К. сумата от 300 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на ответниците Т. Б. С. и Н. Ц. С. за първоинстанционното производство.

Връща делото на първоинстанционния съд за провеждане на процедура по чл.247 от ГПК, съобразно мотивите на настоящото решение.

Решението е постановено при участието на привлечено от ищеца „Топлофикация София“ ЕАД трето лице – помагач „Техем сървисис“ ЕООД.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____